

maalet om Lettelse af de faste Ejendomsbyrder i det hele taget og om en endelig Ordning af de vanskelige Boligforhold.

Hvad Lovforslaget under Dagsordenens Punkt 3 angaar, som særlig vedrører Finansministeren, Forslaget om Fritagelse af Nybygninger m. m. for Ejendomsskyld til Staten, maa jeg sige, at jeg vil ikke kunne medvirke til at gennemføre dette Lovforslag. For det første ikke, fordi jeg tror, det er administrativt uigennemførligt. Jeg tror ikke, det vilde lade sig gøre paa den Maade at udskille de Dele af „en Ejendoms Vurderingssum til Ejendomsskyld, der skyldes Nybygninger, Tilbygninger og Ombygninger eller anden af Ejeren bekostet Bygningsforanstaltning, som er paabegyndt efter 31. December 1926 og ikke er vederlagt Ejeren gennem Udbetaling af Brandforsikringssum“. Der er ikke sat nogen som helst Grænse for, til hvor store Beløb disse Ombygninger skal være foretaget. Det er en ganske ubegrænset Regel, og det vilde fremkalde de allerstørste Vanskeligheder, naar dette skulde udføres, ned gennem Tiderne, og ogsaa det at afgøre, hvor stor en Del af en Ombygning eller Forandring af en Ejendom der var dækket ved Brandforsikringssummen, og hvilken Del ikke, vilde skabe saa godt som uoverkommelige administrative Vanskeligheder.

Men dette er dog ikke min Hovedindvending. Min Hovedindvending er den, at dette Lovforslag ret aabenlyst stiler hen imod — ligesom for øvrigt ogsaa de to andre, der foreligger her i Dag — at komme bort fra Ejendomsskylden saavel til Stat som til Kommune, saaledes at Grundskylden kommer til at staa alene. I det socialdemokratiske Forslag, som staar først paa Listen her i Dag, er der dog sat en Begrænsning, rigtignok noget langt ude i Tiden, men i det radikale Forslag om Ejendomsskyld til Staten er der slet ingen Tidsbegrænsning sat, og det vil altsaa med Sikkerhed kunne forudsiges, at den Tid vil komme, hvor saa godt som alt, hvad der er af Bygninger her i Landet, udelukkende bliver at vurdere til Grundskyld, men er fritaget for Ejendomsskyld. At gennemføre en saa gennemgribende Forandring i vor Beskatning af Ejendom som en Hensigtsmæssighedsforanstaltning i en Krisetid, som en Kriseforanstaltning, vilde jeg anse for fuldkommen forkasteligt. Det er rigtigt, at Spørgsmaalet om de faste Ejendommers Beskatning er et af Tidens store Krisespørgsmaal og et, som maa komme med under de Overvejelser og Drøftelser, vi staar foran med Hensyn til Krisesituationen i det hele, men at løse det ensidigt paa den Maade,

som er foreslaaet her, kan jeg lige saa lidt som min Kollega Indenrigsministeren gaa med til.

Jeg skal altsaa for mit Vedkommende sige, at om end jeg ikke underkender Spørgsmalets Betydning, og om end jeg ingenlunde bestrider, at det vil gaa ind som Led i fremtidige Overvejelser som et Spørgsmaal af stor Vigtighed, vil jeg ikke kunne være med til at gennemføre de to første af de Lovforslag, der foreligger her i Dag, for saa vidt de vedrører Finansministeren.

Ordføreren for Forslagsstillerne (*Hauge*):

Saa vidt jeg kunde forstaa de Udtalelser, den højtærede Indenrigsminister fremsatte, var hans Stilling til det af Socialdemokratiet fremsatte Lovforslag en anden end hans Stilling til de to andre. Jeg vil i hvert Fald gerne takke den højtærede Indenrigsminister for den Velvillie, jeg syntes at spore i hans Udtalelser overfor det af mig paa mit Partis og mine Medforslagsstilleres Vegne anbefalede Forslag.

Ministeren begyndte med at sige, at han maatte erkende, at Lovforslaget laa i Fortsættelse af tidligere Bestemmelser vedrørende Boligbyggeriet, at de foreslaaede Skattelempelser laa i samme Linie som tidligere foreslaaede og vedtagne Skattelempelser, og det er rigtigt. Der har ganske vist kun været Tale om at fritage Nybygninger under Krisebyggeriet for en Del af Statsejendomsskylden. Naar vi har taget alt med, naar vi har taget Statsejendomsskylden og den kommunale Ejendomsskyld under eet, skyldes det den Omstændighed, at vi mente, der her burde være Lighed i Statens og Kommunens Ydelser, for saa vidt som begge Parter skulde give Afkald paa Ejendomsskylden; at denne er meget større for Kommunerne end for Staten, er igen en Sag for sig. Det er ikke nogen stor Ydelse, der forlanges af Staten, men en Ydelse er det.

Det er da ogsaa mit Haab, at man skulde kunne naa til en Forstaaelse af Spørgsmaalet, selv om jeg maa indrømme, at de Bemærkninger, den højtærede Finansminister sluttede med, ikke lovede synderligt i Retning af Velvillie. Naar, Finansministeren er naturligvis sat til først og fremmest at varetage Statskassens Interesser, men paa den anden Side maa man erkende, at Statskassen ikke er uinteresseret i, at hele dette Spørgsmaal løses paa en tilfredsstillende Maade, thi hvis de Ejendomsbesiddere, der her er Tale om, i hvert Fald for en stor Dels Vedkommende, før eller senere ser sig i den Situation, at de ikke